

JUSTICIA SOCIAL

Núm. 114 - Any III - Epoca III

Barcelona, 9 de Setembre de 1933

Número solt: 15 Cts.

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Les eleccions pel Tribunal de Garanties

Una lliçó exemplar

Per a tots els republicans d'esquerra, les darreres eleccions per a vocals del Tribunal de Garanties (cinquena roda del carro) han estat una lliçó trista, però exemplar.

Han estat una conseqüència dels errors comesos des del 14 d'abril i de les lluites personalistes entre els líders republicans que han immobilitzat l'impetuosa creadora, revolucionària, de les Corts Constituents.

Palesen que la reacció està a les portes. Diuen que estan en perill totes les conquestes legislatives de la República, i, per tant, la República mateixa. Exigeixen un canvi total de tàctica.

Hem fet fins ara les coses a mitges. Cal completar-les.

S'ha processat a March, però no s'ha tocat la seva caixa.

S'ha aprovat la Llei de Congregacions, però no s'ha ordenat la incautació dels locals que usaven per a ensenyament.

S'ha legislat en matèria social, però no s'han depurat els organismes executius.

S'ha legislat el laïcisme escolar, però es consenten ostentacions confessionalistes a mestres, mestresses i inspectors.

Es parla de justícia, però s'ha deixat intacta la màquina heretada de la monarquia, feta de corrupció i de prevaricació.

S'ha desarmat al poble, però no als enemics de la República.

En nom de la democràcia permetem que abusin d'ella els que volen anihilar-la.

I en aquesta República de treballadors, ningú no ha dit res als grans fabricants, als grans financers que la sabotegen agreujant, artificialment, premeditadament, l'atur forçós.

Tenint en el govern els homes de més contingut revolucionari, ens debatam entremig de contrastos amb passiu revolucionari, amb actiu contrarevolucionari.

En una paraula: massa discursos, massa literatura i, potser, massa lleis.

Som un puny clos que amenaça pegar, i no pega. Som uns senyors que amencem «tirar la mesa» i deixem que ens la tirin.

Fins a quant?

Prou lliçons d'aquesta mena. Prou literatura.

Acció, acció, acció!

Els reaccionaris han aixecat el cap. Aixafem-lo! I fem-ho de l'única manera possible: completant amb fets immediats, categòrics, l'obra teòrica revolucionària de la República!

Els o nosaltres!...

AQUESTA HUMANITAT!

Tot de sobte, «La Humanitat» s'ha donat compte que som socialistes. En un moment, «La Humanitat», ha vist, espaordida, com les nostres tàctiques menen al capgirament absolut del present règim.

El nostre editorial d'avui ja quinze dies, sobre el senyor Dencàs i la C. R. I. F., ha obrat el miracle. Allà afirmàvem que la socialització sense indemnització de les farmàcies — com de les bacallaneries i de les fàbriques de mitjons — està justificada pel fet que els consumidors han pagat amb escreix llur valor. O en termes marxistes, que el capital constant de les instal·lacions és amortitzat dintre el preu que paga el consumidor per les coses creades o distribuïdes amb ajut d'aquelles instal·lacions. Això ho accepta la mateixa «Humanitat». Així ho confessa. Per què, doncs, estripar-se els vestits davant la nostra apel·lació a la socialització sense indemnització, quan no és més que el reconeixement de dret d'una situació de fet? Socialitzant que per altra banda, no romanem ara ni aleshores — com pretén «La Humanitat» — ni al senyor Dencàs ni a ningú — puix prou sabem — i el mateix diari s'encarrega de confirmar-nos-ho — meses revolucionàries, bentost oblidades a l'ambient corromput.

«La Humanitat» sembla molt satisfeta de demostrar la impossibilitat «jurídica» de les mesures proposades per nosaltres. Aleshores hem d'esperar impasibles com la C. R. I. F. sotmet a la una explotació infame als consumidors, i com anorrea, jent us de la seva potència monopolista, els organismes econòmics que aquells han creat per a la seva defensa i que el propi Govern de la Generalitat diu estat disposat a ajudar i defensar? O és que «La Humanitat» té alguna fórmula millor? Així ho esperem, puix no volem suposar que pugui respondre amb una negativa l'interrogant que acabem de formular. I esperem també que no ens farà trigar gaire a conèixer-la. Aleshores serà hora de tractar alguns altres punts del seu article, que ara seria inútil i absurd entretenir-nos a discutir.

La carta oberta del President Macià al company Comorera

Per haver hagut de sortir cap a Andorra, on ha anat a estudiar la situació política i social després de les eleccions, el company Comorera no ens ha pogut lliurar per aquest número la seva

rèplica a la contesta a la seva primera carta sobre el problema agrari i l'Urgell que li ha adreçat el President Macià. Confem poder-la donar en el número vinent.

ELS GERMANS GRANS DE "TREBALL"

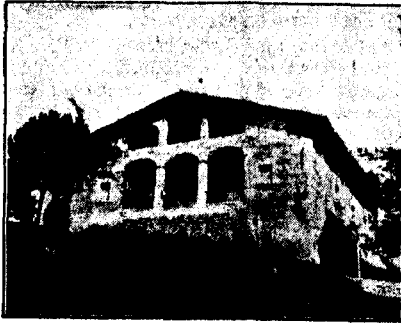

Daily Herald

Capçalera de l'Herald Diari, òrgan oficiós del Partit Laborista britànic

DE L'APLEC DE CORCO

L'HOSTAL DE L'ESQUIROL

Es ací, en aquest típic hostal de Corcó, d'on ha sortit i s'ha escampat arreu del món la denominació d'esquirols que s'aplica als trenca-vagues.

Cinc de Barreja

La ciutat dels sants

El diumenge passat, amb el tragi de cotxes i autobusos que anaven amunt i avall amb banderes roges i els nostres cants de «La Internacional», la ciutat clerical i esmorteïda de Vic quedava desconeguda. Segurament aquells burgesos sorruts, inflats de preocupacions teològiques, que encara són un nucli important de la vella capital de comarca, ens devien considerar elements exòtics, i devien veure un insult en la nostra alegria sorollosa.

En tornant en parlàvem al company Folch i Capdevila, i ens en va explicar una de bona sobre l'ambient hipòcrita de Vic. Recordava que ell, quan era jove, va anar una vegada a Vic i al capdavant va fer cap amb alguns amics a una casa pública. S'hi van anar estant; però quan va arribar la matinada i van començar de sentir-se campanes pertot arreu, tothom va deixar la casa i se'n va anar a missa, començant per la mestressa del refugi.

Mes catalanisme

Dilluns, uns amics de l'Esquerra se'ns exclamaven perquè en el nostre aplec hi havia hagut companys que parlaven en castellà. «En quina llengua havien de parlar, doncs, si aquesta era la seva? Però quina no fou la nostra sorpresa quan, l'endemà mateix, vàrem poder saber pels diaris que en l'acte de la presa de possessió del flamant governador general, celebrat a presència de gran nombre d'elements de la guàrdia civil, tothom havia parlat en castellà, des del senyor Macià fins al senyor Ametlla, sense oblidar el senyor Selves. I que, a més, el senyor Macià es despenjà amb un elogi de l'exèrcit espanyol.

La sorpresa dels amics de l'Esquerra va ésser encara més gran que la nostra — que, ho repetim, no som catalanistes com els burgesos.

Tardieu-Fripouille

Ha estat a Barcelona per «afers» — quins? — el cap reaccionari francès André Tardieu. I el senyor President de la Generalitat, sempre tan amable, el va rebre a l'Hotel Ritz.

Aquest Tardieu, encara que hagi estat cap del Govern de França — i prou se'n recorden els treballadors! — és simplement un home indesitjable. Ara que no ostentava, sortosament, cap representació oficial francesa, allò que havia de fer el senyor Macià era negar-se a rebre'l. Al capdavant, no va costar pas tant al nostre company Vanderveelde, quan era Ministre d'Afers Estrangers de Bèlgica, girar l'esquena a l'assassí Mussolini.

La nostra democràcia sofreix un empatx de bones maneres. Aquesta vegada, però, n'hem fet massa. Rebre Tardieu és igual — o pitjor — que rebre el financer Bloch.

Recordem que Tardieu, entre altres «negocis», està interessat amb el monàrquic Mateu en els afers financers d'Andorra, i que a França tothom el té per «une fripouille», — com si diguéssim, un rebuig.

Ideals nazis

Hitler ha dit a una colla de nazis, a Nuremberg, que no volien conquistar nous llocs en els camps de batalla.

Ho trobem molt natural. Segurament, malgrat tots els espectacles militars, els interessa més conquistar llocs per a fer estofat.

La cova d'Alí-Babà

Hi ha gros enrenou al Palau de Justícia. Els jutges s'han reunit varies vegades, convocats pel president de l'Audiència, per tal de prendre mesures. I s'ha confirmat l'adagi castellà: «Junta de rabadanes, oveja degollada.»

Les reunions i el sarampió moralitzador de jutges i magistrats és una conseqüència forçosa de la interpellació del company Comorera.

Però, una primera conseqüència!

Ja està bé que els «rabadanes» hagin degollat unes quantes ovelles, llegeixi's quatre o cinc oficials criminalistes. Més bé està encara que hagin obligat als secretaris a augmentar els sous miserables del personal auxiliar inferior.

Però, no n'hi ha prou!

Ha de venir el torn dels rabadans.

En matèria de responsabilitats, els caps han d'ésser els primers en caure. I aquesta vegada no permetem que la soga es trenqui pel punt més fluix.

Molts jutges, molts magistrats són immorals, prevaricadors. I no han d'ésser oblidats.

Sobre tots ha de caure el pes de la llei que han burlat sistemàticament.

ANARQUISME MENTAL

Retallant d'«El Socialista», del dia 31 d'agost, per enriquir el meu modest dossier dedicat a contenir els discursos pronunciats a la conferència socialista internacional suara celebrada a París, em dono compte d'un article del meu vell amic i company Rafael Vidiella, titulat «Socialismo al detall» en el qual, com és à ell costum, gens beneficiosa a la causa socialista, tracta sempre tendenciosament les qüestions més delicades que al nostre moviment es refereixen. No és pas aquest article el que no m'ha semblat gaire bé del company Vidiella; però el que m'ha fet agafar la ploma avui per a contestar-li, és la impressió rebuda ahir, diumenge, a Corcó, on qualsevol home imparcial respecte les nostres coses i coneixedor del moviment polític i social de Catalunya, en veure l'entusiasme i la confraternitat que regnava en l'aplec, hauria tret deduccions, no solament diferents, sinó antagòniques a les que en l'esmentat article s'afirmen.

Es dolorós de veure com un home intel·ligent com és en Vidiella, per ignorància de la qüestió que tracta, per una part i per altra, per esperit servil d'adulació, vulgui donar a entendre als poc informats o als que ens desconeixen, que els treballadors catalans no aconsegueixen a discernir que de socialisme de Largo Caballero no n'hi ha

cap. Això, a més de dolorós, és contraproduent car jo he parlat amb companys de Sitges, de Mataró, de Reus, i altres localitats catalanes on hi ha homes que militen al socialisme molts anys abans que Vidiella i jo deixéssim de sentir-nos anarquistes, i que senten una visible repugnància per la forma mesquina amb què es tracten qüestions que estan per damunt de les baixes passiones d'homes que durant trenta anys — i escriu! — no han donat cap dia de gloria al socialisme a Catalunya, d'aquell Cleodaldo Imperialista inadaplat, o d'aquell bazarro militar que va mamant del pressupost de la República i no es pot treure la llufa que la monarquia li penjà a les acadèmies militars.

El que no diu l'amic Vidiella, és d'on treu aquestes informacions tant esbalaïdores, però com que no ho fa ell, ho diré jo. Si e nilloc de beure en les fonts del despatx oficial d'un polític inconscient i enemic interessat dels socialistes, perquè veu que és fatal que siguem precisament nosaltres els que hem d'acabar, a Catalunya, amb la incompetència i amb l'arribisme; si en lloc de tenir el company Vidiella el seu centre poètic en un bar simpàticament clàssic on hi concorren falstes

J. FRONJOSA

(Passa a la pàg. 4)

DE L'APLEC DE CORCO

VIRUS

IMPRESSIO FOTOGRAFICA

Continua a la pag. 2

L'assistència hospitalària a Barcelona

Contestant a "La Humanitat"

«La Humanitat», diari portaveu d'un sector d'Esquerra Republicana de Catalunya, partit governamental, dedica el seu editorial del 22 del mes passat al meu article inserit a JUSTICIA SOCIAL del 19 del mateix mes, sobre el tema de l'assistència hospitalària a Barcelona.

Poc feliç fou l'editorialista en la seva rèplica; les argumentacions i estadístiques que empra ratifiquen plenament la meua demagògia segons ell, puix repetit fidelment les dades que en el meu article donava, afegint-n'hi algunes més de les quals parlarem seguidament, procurant confirmar amb la màxima evidència allò que deïem respecte l'abandonament per part de la Generalitat de l'assistència hospitalària a Catalunya, i al mateix temps, el desconeixement absolut del problema per part de l'editorialista de «La Humanitat», a qui no vull suposar mala fe per les dades que esmenta i principalment per les que calla.

Norma és el nostre partit defugir sempre tota demagògia, aquest vici de què tant ú i abús n'han fet tots els partits polítics de Catalunya, portant el descens a les classes humils; ningú ens pot fer retret a nosaltres i molt menys «La Humanitat», que després de córrer les terres catalanes promettent arreu l'oro i el moros per aconseguir els aits setials de govern, on els han dut els vots dels treballadors, a l'hora de sentar els fonaments d'una veritable democràcia a Catalunya, bandejant tota la podridura del vell règim, per qualsevol reivindicació justa que ataquí els aits interessos dels poderosos, els veiem com se'ls arronça el melic i com es decanten per la transigència.

Ara bé; per posar en evidència «La Humanitat», només caldria contrastar la fabulosa xifra de nou milions de pessetes que diu dedica la Generalitat a l'assistència hospitalària, amb les declaracions fetes dies enrera i publicades per la premsa, pel senyor Dencàs, Conseller de Sanitat, qui manifestà que per a hospitals la Generalitat té consignades 400.000 pessetes. Cal documentar-se bé per a parlar, però molt més per a replicar. Si ho haguessin fet així s'haurien donat compte que les 5.318.000 pessetes d'assignació a la Casa de Caritat, tretes del pressupost de la Generalitat, no són, en realitat, tal assignació, perquè els ingressos particulars de dita casa, sense comptar-hi un centí de subvenció de la Generalitat, cobreixen suficientment el seu pressupost de despeses. Tot això deixant apart de que no té res a veure aquesta institució amb l'assistència hospitalària de què parlava el meu article.

També cal aclarir les assignacions que esmenta per als hospitals comarcals la respectable xifra de les quals puja a 2.259.286 pessetes. En centralitzar els serveis de Sanitat a la Generalitat, passaren a aquesta també tots els béns i fonts d'ingressos de què

gaudien els hospitals comarcals, cosa que val dir que la Generalitat, fins ara, únicament s'ha limitat a administrar els hospitals comarcals, cosa molt distinta de la d'haver de mantenir-los.

Crec deixar ben demostrades les inexactituds en què ha incorregut el diari esquerrà, el qual ha preferit, abans de rendir-se a l'evidència i callar, o bé dir que el Govern no havia pogut fer més perquè no tenia diners esperant els nous pressupostos per a resoldre-ho, enganyant la gent de bona fe amb unes dades que semblessin raonables per tal de titllar-nos de demagogs.

Aniré exposant en articles successius el molt que queda per fer sobre assistència hospitalària; crec que és un deure de consciència crear un gran estat d'opinió que exerceixi una força coactiva a la nostra gent de govern per tal que resolgui d'una vegada aquest apremiant i vergonyós problema.

Centenars de malalts pobres demanen i esperen l'ajut de tot el poble en aquest afer: ningú que tingui cor pot negar-los el seu concurs i menys els treballadors, la majoria dels quals es veuen obligats a formar part de la clientela d'aquests establiments. Es per això que sense demagògia, únicament parlant clar i net, proseguirem en el nostre deure fins que els governants responsables adoptin les mesures pertinents.

I. P. PALMADA

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA

Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

Cinc de Barreja Divagacions estivals

(Continua de la pàg. 1)

Rectificacions

El senyor X. X., de «La Rambla», ha resultat ésser el nostre bon amic, Joan Brugada, el qual ens diu, en una nota que publica, que no havia volgut censurar l'Institut Psicotècnic en la seva informació sobre els exàmens dels aspirants a policia.

Si és així, ens alegrem que la nostra remarcada sortida mutilada per exigències de compaginació, perquè la part que no arriba a sortir era molt més dura de fons i de forma que el text publicat en l'anterior número.

També trobem natural i legítim que utilitzés pseudònim o inicials si no pensava haver escrit un atac. Quant als atacs seriosos, creiem que cal signar-los amb el propi nom.

Malgrat això, nosaltres hi veiem l'atac. Com que no pretenem insinuar que el senyor Brugada no sàpiga escriure, hauríem de convenir que nosaltres, per aquell cop, no vam saber llegir.

En pau amb l'amic Brugada, esperem que ningú no ens donarà ocasió de tornar a parlar d'aquells exàmens, perquè potser llavors no deixaríem inédits els arguments retirats l'altre dia, adreçats a elements responsables.

Una amnistia més...

L'Associació d'Alumnes de la Facultat de Dret ha demanat una amnistia per a les sancions que imposa un consell de disciplina, degut als incidents ocorreguts durant llur protesta (?) contra el catèdric de Dret civil, company Josep Xirau. Fonamentant aquesta petició en el goig que han d'experimentar — diuen — en instaurar-se a la Universitat catalana el règim autònom.

Nosaltres també compartim aquest goig en allò que té de legítim. No comprem, però, com poden compartir-lo els carlins, els lligaires i altres retrògrades que xiulaven el company Josep Xirau perquè és socialista, i demanaven, entre altres coses absurdes, que els aproessin tots en bloc, clara demostració que no estaven segurs de la seva aptitud per a un examen.

El senyor Dencàs

El conseller de Sanitat i Assistència Social senyor Dencàs va ésser atrapat un dia d'aquests pels periodistes als passadissos de la Generalitat. Era en un moment de febre de notícies, i li van demanar que en facilités. No va voler dir res, allegant que ell no més s'ocupava de Sanitat; va demanar, així sí, que fos rectificada una informació que li atribuïa manifestacions antisocialistes, ja que ell — digué — no les havia fetes, ni era veritat que fos antisocialista o anticomunista.

I, valent que li havia entre els informadors el nostre company Granler-Barrera, va aclarir que li interessava desmentir allò perquè sinó després sortiria JUSTICIA SOCIAL atacant-lo i no calla promoure polèmiques.

Ignorem si el senyor Dencàs havia que no seria el primer cop que es

La terra i el sol en llur maridatge, infantaren les estacions. Cadascuna d'elles té els seus admiradors i hom s'hi identifica segons la seva idiosincràcia.

Hi ha, per exemple, qui sent predilecció per la tardor, puix que el cansanci de la vida el submergeix en una indolència melangia indefinible. Sent l'emoçió dels paisatges grisos i el seu esperit s'inunda d'una greu tristesa que li fa revivir els fets d'una joventut estroçada pel dolor. I és que en el fons del fons hom també sent abellir-se l'ànima, evocant els dolors i malastres d'aquesta vida miserable.

N'hi ha d'altres, però, que amb una coberança dissimulada, esguarden l'aparició de l'hivern, com a refugi de vides naufragades, car llur vellúria anímica els prediessa a la reclusió i a l'hermetisme. Tenen la suggestió de què les tempestes climatològiques corren un paralelisme amb les tempestes de la vida universal i llur feblesa els predisposa a cercar el refugi de la llar pairal, com a únic lenitiu a l'aportament que els aclapara.

L'estació que no apart tenir cap antagonisme és la primavera. Amb ella hom es rejovenix, torna a la vida. Esperonats hom sent l'abrandament de la sang nova i el cor bateja coratjós i sa. No sent cap enuig que l'enfelleïdi i, embadalit, contempla la bella objectivitat de les coses, plenes de color i expressivitat. Si, en la ruralia són els camps coberts de maragda, infonen una prometença atalagadora, en la ciutat, és el bullici que encoratja l'home i l'uneix a l'engranatge de la vida activa. La primavera compla tothom. Els somnadors i artistes troben l'escial prodigiós de Natura que ofereix tota una gama indefinida de matjos nous, perquè la fantasia humana teixi les filigranes més exquisides de l'art. Els treballadors canten la plaidesa dels aires que presta suport al dinamisme muscular, i els rics, els capitalistes, troben un anestèsic que els apaivaga llur malhumor, bo i fruit del gaudi que proporciona la terra quan es vesteix de frondes i els aires sorollen armonies.

L'estació que estableix un dualisme pregon és l'estiu.

Quan la xafogor canicular cau da-

dit o no allò que li atribuïen, encara declarés antisocialista, com quan es va declarar antimarxista al Parlament segons consta al «Diari de Sessions». De totes maneres, l'agraïm l'interès que demostra per les nostres apreciacions, que els informadors de la premsa «independent» o «liberal» van tenir cura de no recollir.

Esperem que a força d'interessar-se bar a donar-nos ocasió d'elogiar-lo seper allò que escrivim fins podrà arri-guint els nostres consells desinteressats. ¡Ah! i si li plau d'ésser antisocialista, està en el seu dret, i no ens afectarà poc ni gaire.

munt de les coses insensibilitzant-les, els rendistes burgesos abandonen la ciutat turbulenta i multiforme per a cercar el refrigeri de les platges i muntanyes, com a resum de llur viure sedentari.

Senten la pruija esbarronadora de diferenciar-se dels humils mortals condemnats al treball, i, trencant el cercle de l'ambient ciutadà, on quotidianament es mouen, es planten de cara a la mar per a donar satisfactó a llur gran vicissitud de burges acabat, ensem que amb la vista cobegen la nuditat dels bibelots femenins que, aclofats en la sorra, reben la manyaga remorosa de les ones joguines.

Mentrestant, els pobres, els irredents, els forjadors de tota la vida que batega en els cors dels pobles, romanen corbats damunt la terra, bruts i espellifats, concentrant aquell odi sant que ens predicava un dia Zola, i que no dona altra esperança que deixar entreveure llunyanes perspectives de redempció humana.

JOAN FORMENT

DIÀ 17 DE SETEMBRE

Aplec socialista al Poblet

Encoratjada per l'èxit assolit per l'aplec socialista de Corcó, i volent ofrir a les organitzacions sindicals, cooperatives i socialistes de les comarques tarra-gonines una rèplica d'aquell gran acte, la Secció de Valls ha organitzat per al diumenge, dia 17 de setembre, un gran aplec socialista a Poblet, el sol anunci del qual ha desvetllat un gran entusiasme entre els companys nostres de la part baixa de Catalunya. Tant és així, que ja es compta amb l'assistència de grans contingents de companys de les organitzacions sindicals, cooperatives i polítiques de Reus, Tarragona, Alforges, Barbarà, Vimbodí, La Riva, Bisbal del Penedès, Lleida, etc.

Durant la diada tindran lloc diversos actes, el principal dels quals serà el míting que començarà a migdia i al que participaran els companys Ollé, Martínez Cuenca, Fronjós, Ruiz, Serra Moret, Campalans, Gerhard i Comorera, i representants de la U. G. T. i del moviment cooperatiu. Acabat el míting tindrà lloc un àpat de Germanor a la Font de la Nerola.

S'aprofitarà la diada per a realitzar una gran recaptada a favor del fons pro-TREBALL, diari de la U. S. C.

Tots els assistents a l'acte hauran de dur-se el menjar.

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

Resolucions de la Conferència Socialista Internacional, 1933

Resolució de minoria

(Acabament)

convicció que tot govern socialista que ataqués directament les bases de l'economia capitalista, seria capaç de triomfar i, utilitzant totes les forces productives i suprimint l'atur forçós, de preparar els elements d'una economia socialista internacional.

Aquest programa sols pot ésser realitzat per un govern que representi els interessos dels obrers, dels camperols i de tota la petita gent que sofreix de la crisi. És per aquesta raó que la lluita pel socialisme és inseparable de la lluita contra la crisi; és per això que la presa del poder per les classes revolucionàries és l'únic camí de salvació contra la crisi i contra tots els seus flagells.

La Conferència constata la impotència i la carència de totes les organitzacions internacionals fundades pels governs capitalistes, tals com la Societat de Nacions, la Conferència del Desarmament, la Conferència Econòmica, etc.

La Conferència afirma que les classes treballadores no tenen res a esperar d'aquests organismes i que és solament amb els seus propis esforços que han de comptar en llur lluita contra el feixisme i la guerra.

EL PERILL DE LA GUERRA

La victòria de l'hitlerisme ha provocat, tant a Alemanya com, per reacció, en tot el món, una recrudescència de l'esperit nacionalista i xoví, la qual augmenta considerablement els perills d'una nova guerra. La victòria de Hitler ha estat el cop mortal donat a la Conferència del desarmament, que, d'altra banda, estava condemnada a l'esterilitat des del mateix dia de la seva inauguració. La carrera dels ar-

maments no s'ha aminorat un sol moment i actualment no pot més que augmentar en intensitat. La impotència absoluta que ha demostrat la Societat de Nacions en ocasió de l'agressió imperialista del Japó contra la Xina, demostra prou bé el caràcter d'aquest organisme, compost de representants dels governs capitalistes i alhora la vanitat dels pactes i enteses concloues entre aquests governs.

Mal, després de 1914, els polítics i els periodistes capitalistes no havien parlat amb tant de cinisme de la guerra que s'apropa. De nou s'evoça la guerra alliberadora de la «democràcia» contra el feixisme. La classe obrera Internacional pot trobar-se demà novament compromesa en una guerra mundial, que superarà en horrosos totes les guerres precedents, el primer objectiu de la qual, confessat per la pròpia reacció feixista, serà la destrucció de la U. R. S. S.

Considerant: que la guerra és per al proletariat i per a tota la humanitat treballadora una de les pitjors desgràcies;

que davant els acords internacionals i de les combinacions diplomàtiques existents i com l'experiència de la guerra mundial ho ha revelat, no pot fer-se cap distinció entre el que s'anomena guerra d'agressió i guerra de defensa;

que tota guerra efectuada dins el quadre del règim actual té per finalitat la defensa dels interessos capitalistes i la dominació de la classe burgesa;

que no sols en temps de pau, sinó també en temps de guerra, la unió nacional amb la burgesia del país, pre-conitzada pels partits burgesos, no és més que una ficció i un engany.

La Conferència invita tots els partits socialistes a organitzar una lluita

enèrgica i sistemàtica contra les amenaces de la guerra imminent per tots els mitjans, inclosa la vaga general, i a exercir sobre llurs governs respectius tota la pressió possible per impedir la realització de les amenaces de guerra. Cas que, malgrat tot, la guerra esclatés, la Conferència incita als partits socialistes a mobilitzar les masses sota la consigna: *Acabament de la guerra per l'ensortament del règim capitalistes*, d'acord amb les resolucions de la Internacional als Congressos de Stuttgart i de Copenhague, formulades així:

«Cas que, malgrat tot, la guerra esclatés, tenen el deure d'intervenir per tal de fer-la cessar ràpidament i d'utilitzar amb totes llurs forces la crisi econòmica i política creada per la guerra, per agitar les més profundes classes populars i precipitar la caiguda de la dominació capitalista.»

El Congrés constata que tant en temps de pau com en temps de guerra, els partits socialistes no podran lluitar eficaçment per la pau si practiquen una política de col·laboració amb els partits que es mantenen en el camp del capitalisme, és a dir, necessàriament sobre el terreny del militarisme i de la guerra.

El Congrés posa en guàrdia els partits socialistes, particularment contra la funesta política de la «unió sagrada» en temps de guerra. Els és un deure votar contra tots els crèdits militars, tant en temps de pau com en temps de guerra i combatre incansablement les aventures colonials.

Mentre el capitalisme existeixi amb els seus inevitables conflictes entre els grups econòmics dominants, serà impossible suprimir completament els perills de guerra. La lluita contra la guerra no és, doncs, altra cosa que la lluita contra el règim capitalista i per a l'edificació socialista. Sols l'ordre socialista, que suprimirà la lluita de classes dintre les diferents nacions i que abolirà les fronteres econòmiques i polítiques entre els Estats, pot assegurar a la humanitat una pau duradora.

Conscient del continuat perill de guerra, la Conferència invita els partits afiliats a posar en guàrdia la classe obrera en vistes a una acció col·lectiva concertada contra tota amenaça de guerra i sense esperar que la iniciativa capitalista hagi desfermat el conflicte. Encarrega l'Executiu de la Internacional d'entrar amb relacions amb la Federació Sindical Internacional per tal d'elaborar un pla internacional de resistència a la guerra i d'emprendre una acció comuna per tal que la classe obrera de tots els països pugui posar-lo en aplicació.

En Congrés constata que la garantia suprema de l'eficàcia de la lluita proletària contra les guerres capitalistes resideix en l'actitud decidida de la classe obrera de transformar la guerra en una revolució proletària.

LA UNITAT DE LA CLASSE OBRERA

La lluita contra el feixisme, contra els perills de guerra, així com per la conquesta revolucionària del poder, serà poderosament facilitada per la reconstitució de la unitat obrera. Aquesta unitat no és sols necessària, sinó possible, si la classe obrera abandona d'una banda, una política de compromís sistemàtica condemnat per cruels experiències i de l'altra una política de sectarisme igualment fallida.

La unitat revolucionària del proletariat pot ésser reconstituïda sobre el terreny internacional, així com separadament en cada país, sobre les bases següents:

Entesa i acció dels treballadors organitzats en partit de classe per a la conquesta del poder polític en vistes a una transformació la més ràpida possible del règim capitalista en règim socialista: democràcia proletària en la vida interior del moviment, en la lluita pel poder i més tard en l'exercici del poder.

La I. O. S. desitja ardentment aquesta unitat que tornarà la seva veritable faç al socialisme mutilat per l'escisió i es compromet a fer tot el possible per apressar-ne la realització.

...

Malgrat les divergències que existeixen a l'hora present entre la I. O. S. i la Internacional Comunista, la Conferència creu necessari i possible una acció comuna de totes les organitzacions proletàries en la lluita contra el gran perill que amenaça avui dia la classe obrera. En particular, la lluita contra el feixisme, contra la guerra per a la defensa dels proletaris socialistes i de la U. R. S. S., hauria d'aplegar en una acció comuna les dues Internacionals, així com els partits socialistes no afiliats a cap Internacional. La Conferència encarrega al Comitè Executiu de la I. O. S. de continuar incansablement la realització del front únic lleial, d'organització a organització, de totes les forces obreres, com a preludi de la unió completa.

La Conferència encarrega al C. E. de la I. O. S. d'entrar immediatament amb negociacions amb la Internacional Comunista i amb els diferents partits socialistes no afiliats per tal de:

a) Reunir una Conferència comuna a fi d'examinar les possibilitats i les modalitats d'una acció portada a cap pel conjunt dels proletaris;

b) Convocar, en cas necessari, un Congrés internacional de totes les organitzacions antifeixistes i anticapitalistes com a primera manifestació d'una gran ofensiva internacional de massa contra la reacció mundial.

La Conferència té la convicció que el seu esforç sincer vers la realització honesta del front únic topará amb la resistència d'aquells comunistes que, encagats per llur odi, consideren el Socialisme com llur enemic principal, però està persuadida igualment que la immensa majoria dels treballadors del món respondrà a la seva crida, cosa que implica: la fi immediata de les campanyes injurioses contra les organitzacions obreres, la creació d'un veritable esperit de veritable fraternitat proletària i la convicció que el veritable enemic de tots els treballadors és el capitalisme.

COMARCALS

Crida a les joventuts concients

Totes les prèdiques de llibertat, justícia, democràcia i fraternitat seran una fosca enganyosa, fantasies impalpables, mentre la cultura no arribi en la consciència universal, mentre la tolerància i el respecte mutu no siguin uns principis intangibles i sagrats. Tots els ideals seran paper mullat mentre no germinin en les entranyes espirituals de la humanitat. Cultura!

Heus ací el treball més utanós, l'obra més transcendental a realitzar. A un costat els traficants de la ignorància i la misèria, els que per llurs activitats necessiten altres estímuls (de bandera o de secta) que els de la seva pròpia consciència.

No ens interessa la màscara llestament dispostada, però desacreditada i fanfarrona cent vegades i mil repetida.

Són ells mateixos homes, les mateixes velles idees, els mateixos procediments d'abans del 13 de setembre de 1923.

¿I són aquests homes els que enraonen d'una Espanya nova, d'una nova era civil a to dels corrents progressius de democràcia i llibertat, mentre es disputen per ocupar poltrones per formar part de la camaraderia?

Les conviccions no es fomenten amb xerrameca de mots confeccionats.

Es l'estudi, la meditació i l'anàlisi allò que inculca en la pensa els principis i forja en la consciència el criteri fort i serè per la reflexió i la lògica. És algú més important que corre darrera els fantasmes el que reclama les nostres activitats.

Es molt més sublim i digna la idea regeneradora, de superació mental i física, d'elevació de l'esperit, de generós amor a la vida ampla i normalment viscuda, allò al qual hem d'aspirar les generacions cultes.

Per aquest immens treball cridem al nostre costat les joventuts decidides, les no corrompudes per la inèrcia i el cristianisme imperant. Anem contra el corrent, bé ho sabem; però no decau el nostre entusiasme, i cada dia som més forts perquè cada vegada som més i s'uneixen noves energies a les nostres.

Noves consciències lliures que saben que tot serà un engany mentre aquesta decadent civilització se sustenta en la misèria de les llars sense pa i sense amor, mentre tingui els hospitals plens de podridura humana, mentre la prostitució i el veneri vagin minant la medulla vital de la raça, mentre l'analfabetisme imperi amb el seu percentatge vergonyós, mentre la inajor part de la joventut malgasti les seves energies estúpidament pels prostíbols, mentre aquesta literatura vil i bruta emmetzini els costums.

Contra tot allò anem. Contra tot allò dolent i injust, contra tota la degeneració d'aquesta societat envilida.

Es una obra grossa, titànica, immensa, i amb tot n'hi ha prou amb una sola arma: Cultural, esgrimida noblement per una voluntat i un cor.

Heus ací la tasca a realitzar per les joventuts socialistes.

JOSEP VIDAL

BISBAL DEL PENEDÈS

Girona

FUSIO DE LES FORCES SOCIALISTES.—PROPOSITS DEL NOU COMITE

El passat dia 29 tingué lloc l'assemblea de fusió entre les dues agrupacions locals. L'acte, que fou presidit pel company Fronjosà, transcorregué amb gran entusiasme i cordialitat. Fou nomenada la següent Junta Directiva:

President: Bonaventura Discorsí.
Vice-president: Cebrià Jordà.
Secretari general, Manuel Roset.
Secretari d'actes: J. M.ª Jaumeandreu.

Vice-secretari: Ferran Boada.
Comptador: Salvador Cendra.
Tresorer: Teogist Delclós.

El company Fronjosà pronuncià un brillant parlament en cloure l'acte, i fou molt aplaudit.

La nova Junta té en projecte una forta campanya pro-socialisme, i aquesta setmana llançarà a l'opinió un manifest per tal d'atraure a la massa obrera, avui en gran part indiferent a tot el que significa lluita.

Després organitzarà una sèrie de conferències, prenent-hi part els millors oradors del partit.

També obrirà una Oficina de consulta per a tot el que signifiqui treball, salari, accidents, assegurances, etc., fent-se com a pròpies la Secció aquestes qüestions que afecten al proletariat en general, però que ara no és possible de portar a la pràctica la major part d'elles per ignorància del mateix obrer.

Avis als reaccionaris
Religió, Propietat i Dictadura

Coincidint amb insensates aventures obstruccionistes dels anomenats «agraris» i amb l'agitació de les dretes «palsals» contra la República, ens arriben notícies d'Alemanya que són exemplarment colpidores per a aquests sectors estàtics. Per una banda, la «invitació» als terratinents orgullosos de la Prússia Oriental perquè cedixin llurs terres a Hitler; per l'altra, la persecució vexant i acarnissada contra el clerical catòlic perquè encara no sembla prou submissa la seva actitud conformista.

Aquella esperança que semblen tenir, de vegades, les forces socials i confessionals del nostre país que elles mateixes s'anomenen «ordre», de veure més segurs i respectats els seus interessos i les seves creences en un règim de dictadura, enyoroses com són encara en el fons de la monarquia enderrocada, s'hauria d'esvalir de cop i volta davant aquest descens, si els dogmes i intuïcions fantasiosos de les dretes no fossin arrapats tan ferriament en llur pensament poruc.

No serà així, però, de segur; continuarà encara, en forma més o menys cautelosa, aquell singularíssim enteniment del diari del savis jesuïtes envers la dictadura alemanya... i les altres, i la demagogia pueril de Roma i d'Acció Popular contra els excessos antireligiosos a la U. R. S. S., a Mèxic, a Espanya!

Voldríem, tanmateix, si no és demanar massa, invitar encara una altra vegada les nostres dretes a reflexionar sobre llur pròpia incoherència, i a comparar les virtuts conservadores, des de llur punt de vista i tot, de la dictadura i de la democràcia.

Quant a la propietat, les espollacions més oneroses i injustes, sense ni tan sols la raó o la conveniència d'una solució a benefici del comú, sempre són obra de les dictadures. I, en aquest cas, els interessos no tenen pas manera de destogar llurs plans en públic, de moure campanyes per a llur defensa, d'obstruir cap Parlament ni omplir a bon preu columnes de periòdics. Han de callar, pagar i no veure els comptes, i arruïnar-se en silenci si s'escau.

Ara mateix, tothom ha vist prou bé què significava la invitació «bonificada» de Hitler: els propietaris tenien la solució de donar llurs terres de bon grat, sense compensació de cap mena, a les partides nazis, o veure com aquestes partides se n'incantaven tranquil·lament. I això sense cap llei discutida amb l'oposició a través d'incomptables esmenes, sense cap procediment, sense cap altra norma que el simple caprici ni altra realitat que el simple fet de força.

Es clar que en aquest cas és invocada una necessitat general. Però, ¿quin règim no la invoca? ¿I quina garantia ofereix una dictadura de destinar les propietats espollades a l'ús que diu? Altrament, qui pot interpretar millor les necessitats generals és un Govern democràtic, al capdavant expressió d'una majoria, que si no respon a l'anhel del país serà modificada per un canvi en l'opinió, mentre que sota un règim dictatorial —ni que per un moment d'ofuscació hagi assolit adhesions efectives de

masses considerables — el capdavant governa una minoria amb l'ideal de sostenir-se a tota costa.

¿La religió? L'església de Roma no ha sofert, en els temps moderns, cap repressió tan dura i a fons com la «Kulturkampf» de Bismarck, i aviat tal vegada es penedirà — almenys entre la baixa clerecia, víctima directa de les aventures de la diplomàcia pontificia — d'haver-se blegat massa ràpidament davant la supèrbia nazi. Així i tot, no rectificaria, com no ha rectificat la mansuetud davant Mussolini, i les víctimes catòliques sencers seran abandonades com han calgut: entre la indiferència oficial. L'església parlarà sempre, però, de Rússia, Mèxic i Espanya. Oblidarà que Rússia — l'únic d'aquests països on hi ha hagut una veritable persecució antireligiosa — ha perseguit les esglésies (totes, no pas la sola de Roma), no pas per allò que té de socialista el règim d'allí, sinó per allò que té de dictadura.

Fet i fet, i encara que a estones es planyi Roma i el bon senyor Feilice i Camacho s'esbravi contra el nazisme per «poc cristià», estem segurs que no sortirà a Alemanya cap cardenal Segura, com no n'ha sortit cap a Itàlia. I tanmateix això fa una certa tristesa, sobretot per a l'Església.

Al nostre país també hem conegut el menyspreu de la dignitat religiosa — recordeu el cas del cardenal arquebisbe de Tarragona i tants d'altres, a Catalunya, i el republicanisme exemplar, que alguna raó devia tenir, del capítol de Toledo, i el nombre de sacerdots republicans que han estat diputats a les Constituents — i la imixtí mixta més desconsiderada del poder temporal en els afers interns de l'Església. I, quant a la propietat, tothom pot palpar-se encara les butxaques per a comptar les pessetes que van volar-ne durant la dictadura, amb orgies financeres innumerable, i recordar les restriccions i intervencions abusives de qualsevol Aunós o Calvo Sotelo en la producció i en l'intercanvi comercial, que no felen sinó dificultar la nostra expansió econòmica amb veritables atemptats.

Un fet cal no oblidar, però. Si Cervantes va escriure que «no hi ha llibre tan dolent que no tingui quelcom de bo», també es podria dir que no hi ha Govern o règim tan dolent que no es vegin obligats a fer quelcom d'útil. A part de la major o menor bona voluntat d'uns o altres capítols o subalterns, tenim que al costat de l'obra estrictament política d'un règim es descabdella una tasca merament administrativa que es fa gairebé per inèrcia i té caràcter quasi ineludible. D'una manera o altra cal fer front a aquesta mena de problemes. I ben mirat tots els règims i Governos tenen una varietat ben mesquina de solucions concretes. Per això no és difícil, en l'art de paradoxes actives, que és la política, de veure un partit que en l'oposició combatia de-

terminades fórmules administratives aplicant aquelles fórmules mateixes un cop s'ha instal·lat al Govern i ha descobert, a còpia d'ensopegades, que no n'hi havia d'altres.

En aquest sentit veiem que per a anar al ressorgiment de l'agricultura i resoldre el problema de l'atur forçós, sense trencar del tot el sistema capitalista, els nazis no han fet més que copiar, i encara amb poca gentilesa, els procediments de la ben democràtica República espanyola: repartiment de terres (a tot arreu en diuen reforma agrària) i obres públiques.

I bé: això fracassarà o sortirà bé (més aviat fracassarà a Alemanya) de la mateixa manera com hauria passat si no haguessin pujat els nazis. I no valia la pena, per a sortir amb aquests adescobriments, de perseguir els jueus i de pretendre bocobadar el món amb fórmules màgiques.

I així i tot és més qualificat un règim democràtic per a imposar semblants reformes. Ell mobilitza al seu volt una suma sempre més considerable — més respectable, per tant — d'interessos materials, i assuaula les solucions excessives amb el contrast i la transacció de la disputa, malgrat les aparences apassionades. Perquè en el fons és això la democràcia: un règim de respecte mutu, i, per consegüent, d'avenença i de matís que exclouen en gran part les crueltats i les simples atzagaiades. El contrast de passions i interessos, àdhuc admetent que les democràcies no siguin pures de fet, resulta molt més ben canalitzat, i més pulcrament, en democràcia que no en dictadura.

Tots els privilegis condemnats a mort per la història moriran igualment, si han de morir, tard o d'hora, i no faran sinó perllongar — tal vegada abreujar — llur agonia amb l'adopció de mesures desesperades. Val més, doncs, que tanmateix aquells que tenen coses a conservar no es moguin de la democràcia: en ella, almenys, llurs pretenses «dretes» moriran sense vexació i sense persecució a les persones.

La religió, com la propietat, com tot allò que pot ésser respectable per al conservador més sincer, no són lliures a Itàlia, ni a Alemanya, ni a Venezuela. Tampoc, doncs, no és cap esperança per a aquestes coses una regressió política a Espanya.

No en va el senyor Maura «junió», que quan es feia amb la gent del carrer aparentava un cert sentit comú, havia arribat en un temps a adonar-se — potser pensant en França — que la República pot ésser també una solució conservadora més estable que la quietud forçada d'una tirania de qualsevol color o apolític.

GRANIER-BARRERA

L'Escola Professional per a la dona

La Comissió organitzadora d'aquesta nova institució, prosseguint coratjosament i entusiastament els diversos treballs que comporta la creació d'un organisme de la magnitud d'aquesta «Escola», ha redactat ja, després d'un estudi minuciós, el programa complet dels cursos que podran donar-se en la dita «Escola Professional».

Heus ací, en resum, les nombroses i interessants assignatures que hom podrà estudiar-hi:

Treballs manuals: Tall i Confecció — Llenceria — Cotilles i Ortopèdia — Corbateria — Sastreteria — Camiseria — Capells — Treballs d'agulles.

Arts: Piano — Solfeig — Pintura — Llengües — Literatura (dos cursos) — Moral (dos cursos) — Comerç (dos cursos) — Classes especials per analfabets — Economia domèstica (tres cursos).

Cursos: Cooperativisme i Mutualisme — Higiene i Maternologia — Cultura Política — Filosofia i Sociologia — Legislació — Civisme, etc.

Ben aviat els nostres companys i companyes podran conèixer el programa detallat dels cursos que acabem d'indicar. Amb la sola enumeració de les assignatures generals, tots es donaran compte de la importància que té l'Escola Professional per a la dona i de la influència que ha d'exercir en la formació professional, intel·lectual i moral de les companyes que hi assisteixin.

ASSORTIT NEBI DE GALETES

21 classes fines per a postre, berenar, desdijuni, etc.

MITGES LLAUNES, 5,25 KILO (DEMÉS EL TIMBRE)

Amb la fusió, s'ha consolidat la força política del Socialisme a Catalunya
Cal ara, i urgentment, consolidar la seva força econòmica
Adheriu-vos, per tant, a la Cooperativa General de Consum de Barcelona
Demaneu a la vostra Secció el butlletí d'adhesió

T
SUBSCRIVIU-VOS
R
A L'EMISSIO
E
DE 200.000
B
PESSETES
A
PRO DIARI
L
DE LA U. S. C.
L

Què passa a Andorra?

Qui ha guanyat les eleccions?

Una pregunta insistent i unànime, lloc comú del turisme i la premsa ha estat i és, encara, la que domina en les converses d'Andorra. Qui ha guanyat les eleccions? La pregunta s'explica. La majoria dels arribats a Andorra han vingut de centres industrials, en plena maduresa política, vivint al dia tota la varietat del moviment polític i social i han volgut establir un paral·lel, una comparació de causes i efectes semblants, on no existeix gairebé cap paral·lelisme ni semblança. Car a Andorra la vida política és d'una simplicitat que no admet gaires comparacions. Cal recórrer al materialisme històric que distingeix i delimita els fenòmens col·lectius basant-se en l'economia política, per no caure en la confusió grolera de voler comparar un poble de pastors, pagesos i comerciants, tots propietaris, amb altres pobles de caràcter industrial modern, dividits en classes posseïdores i desposeïdes, o dit en altres termes, en capitalistes i proletaris.

Hem assegurat que els andorrans són tots propietaris. Ben entès, n'hi ha de molt petits que per completar les col·lites mesquines del terreny propi, tenen que acollir-se a la cessió de «bohigues» que fa el Consell de Parròquia als terrenys comunals. La «bohigua» és un conreu de secà que té un parentiu amb la nostra rabassa en quant a treball, amb la notable diferència que fa de la bohiga una institució que s'ha anomenat socialista, perquè el pagès que treballa un tros d'erm fent-lo produir, recull per a ell la collita de gra. Nosaltres, que hem parlat detingudament amb aquests petits propietaris, n'hem emportat la certesa que la seva aspiració social és de convertir-se en propietaris de més importància. I els terrenys comunals, ¿no són un contra-sentit?, preguntaria algú. Per a contestar això cal exposar que la terra està classificada en tres grups: anomenats rebaijants, comunals i empiuris. Els rebaijants són les hortes i prats a prop del riu, tota terra que es rega, la millor de les Vallès; aquest grup — encara que a Andorra no hi hagi Catastre — se sap que pertany a la propietat individual. Ve després, comptant per l'alçada, el terreny de secà, dit comunal, propietat col·lectiva de la Parròquia, que és una demarcació municipal on s'hi conreen les «bohigues» i pastura el bestiar. L'empiuris és el terreny comunal de més alçada, on hi concorren dos o tres Parròquies a les altes valls desertes, de les quals solament se'n pot aprofitar l'herba a l'estiu, deixant-hi el bestiar tot sol fins a la fi de temporada.

Els terrenys de regadiu, el bon terreny de les valls baixes, es troba repartit amb la irregularitat que vulgüeu, però repartit individualment entre els andorrans. El comunal és, doncs, el terreny pobre, cobert de neu tot l'hivern, utilitzable per a les bohigues i per la pastura uns quants mesos de l'any. Dit això i suprimint altres detalls secundaris, potser no es trobarà estrany que persisteixi aquesta propietat col·lectiva, que és una reminiscència del passat, en un lloc de poca densitat demogràfica i on molts habitants són parents, i tots coneguts.

Andorra, repetim-ho, població de pastors, pagesos i comerciants, propietaris sense excepció, no ha sentit la necessitat de cap revolució social, vivint amb un cert equilibri econòmic, que tan sols ara comença a trontollar. El que hi ha hagut de tant en tant a Andorra, són moviments que algunes vegades han arribat a ésser revolucions polítiques. I aquests moviments han estat, invariablement, un joc d'interessos particulars, disputes de família en les quals hi han intervingut sempre els co-prínceps, i a voltes reforçades, si més no, per aquests mateixos.

En presència de les últimes eleccions s'ha fet com abans. Per què s'havia de canviar, o si voleu, què podia fer creure a un canvi de tàctica i resultats electorals? Sense partits polítics estructurats per no sentir-se'n necessitat, sense grans diferències de matís en el pensament polític per l'origen comú de la cultura legislativa, judicial i ad-

ministrativa recollida pels antics en el «Manual Digest» i el «Polítar» i la «Reforma» del 1866, convençuts, altrament, els andorrans de la conveniència nacional indubtable de mantenir la sobirania dels Senyors i amb ella els privilegis tradicionals, com són l'exempció de tributs fiscals francesos o espanyols que no podrien resistir, i lliures de l'odiós impost de sang humana; quin ideari podria triomfar? Tan sols podem esperar el triomf d'un ideari petit burgès, democràtic i laic, en més o menys escala, però això, en el millor dels casos, amb la vinguda del «joves» al poder.

Però aquests han arribat a les eleccions mancats d'un programa ben definit. A l'última hora han llançat un manifest amb la promesa d'anar a la confecció d'una constitució andorrana que delimités exactament les funcions dels co-prínceps i dels súbdits — ja que, com hem dit, avui per avui altra cosa no els convé i els joves també ho entenen així —, però en sentir-los parlar, a la majoria se'ls veia plena de vaguetats, i, per què no dir-ho?, no desproveïts d'un vici comú, el dels personalismes i interessos particulars. I els joves no han guanyat... Parlant dels millors d'entre aquests, cal mencionar a Xavier Pla, de les Escaldes, figura destacada del moment andorrà, temperament d'una fogositat combativa a tota prova, gelós de les llibertats andorranes, eliminat actualment de la palestra per una sentència del Tribunal de Cortes del que fou víctima abans de la destitució del Consell General de les Vallès. En la primera vaga industrial d'Andorra, els elements fixats com agitadors i conductors del moviment, foren expulsats del Principat i recollits a la frontera per la guàrdia civil espanyola. Que nosaltres sapiguem, tan sols una veu local, honesta i exemplar, es féu sentir fort protestant d'aquest atemptat capitalista, tornés amb la complicitat de les autoritats andorranes, les quals, malgrat això, no es salvaren pas més endavant de la fúria imperialista.

Esperem que amb el temps el partit dels «joves» acabarà per imposar-se. Esperem-ho i desitgem-ho de tot cor, perquè ¿on aniria a parar Andorra deixada parcialment o total en mans dels tradicionalistes, mentre la nació s'incorpora a la modalitat industrial, a la febrosa activitat de la vida moderna?

Mentrestant, amb el Consell de nova elecció no creiem que els co-prínceps i la F. H. A. S. A. puguin fer tot el que els plauria, car els andorrans han estat sempre i seran per damunt de tot andorrans, i això triomfà la candidatura que es vulguí. Hi ha un contracte de concessions que tothom coneix a les Vallès i que és l'origen de tota l'efervescència actual. Ningú, però, podrà burlar, fins arribar a l'escàndol, el que està escrit. Els us es deixaran mediatísticament i els privilegis que abans però aquest poble rural, que durant zar més que els altres — és evident —, els segles ha sabut conservar la cohesivament, amb una fina percepció de la seva realitat històrica, esperem que sabrà franquejar el difícil punt de transició actual. Es seguint el camí tan admirablement traçat per Xavier Pla que podran arribar a aquesta superació, material i moral. I és acostant-se als nostres ideals i a les nostres tàctiques que aquest traspass actual podrà portar-se endavant i arribar a un i de totes les reivindicacions noblement resultat satisfactori de totes les ànsies sentides. Andorrans, us esperem dies ressos: quan voldreu regar, us mande lluita en defensa dels vostres interessos particulars, canalitzada per altres fins. Qui sap si la lluita arribarà a entaular-se fins i tot per a la defensa de les vostres llibertats. Teniu compte, però, amb mirades amigues que esguarden els esdeveniments.

Andorrans, ja que sou un poble que no coneix la mendicitat, no vulgueu que els nostres obrers que vénen a Andorra, tinguin que sucumbir al cercle de fam d'una empresa forastera. Ajudeu els nostres obrers a conquerir el nivell de vida humana que demanen i defensau-los, que en ells i darrera d'ells hi trobareu un poble germà.

J. M.

La conferència del Professor Moulin

Divendres passat, el Prof. Moulin donà al nostre estatge la seva anunciada conferència sobre «El feixisme davant la crisi», davant d'un públic nombrós.

El company Ruiz Ponseti saludà a l'orador en nom del socialisme català i el company Ardíaca traduí la conferència.

La manca d'espai ens priva de donar en aquest número l'ample extracte d'aquesta conferència que tenim preparat, per creure'l de gran interès per als nostres lectors. Esperem poder fer-ho la setmana vinent.

Anarquisme mental

(Ve de la pàg. 1)

de diverses menes i distintes intensitats però que, amb tot, per parlar amb elogi de Largo Caballero, encara que sigui en castellà, per imposar-se a l'atavisme morbós dels «sacracions», cal treure's el ganyivet de set molles; si en lloc de rebre els impulsos d'aquests llocs, assistits als medis socials i polítics com la Casa del Poble, i en les conferències que allí es donen, i seguis de prop les seves activitats i el seu increment, veuria que diu coses que estan completament fora de la realitat i comprendria, a més, que fa un mal gravíssim als companys socialistes de la resta d'Espanya pel fet d'ésser dites des d'«El Socialista».

No amic Vidiella, no: act a Catalunya, hi ha ja socialistes i moviment socialista que pots tinguin molt per aprendre, que tinguin molts defectes, però que si un dia se'ns acut entrar a una aula, no anirem a les que tu freqüentes i si volguéssim rentar-nos les imperfeccions, no ho fariem en aquell receptacle de baixos instints i odis morbosos que constitueix aquell nucli de gent que es pensa que és socialista i no passen d'ésser, per la seva mentalitat i la seva psicologia, més que uns modestes lerrouxistes que amb la seva actitud no fan altra cosa que el joc a les dretes catalanes.

Finalment, unes preguntes al company Vidiella: Vols dir que el que et pensava haver oït a un obrero català, no ho has llegit en unes declaracions del senyor Nicolau d'Oliver als diaris? Vols dir, Vidiella, que sense donar-te compte, continues essent tan anarquista com abans? Ja saps que no és estrany veure aquestes paradoxes a Barcelona. De pitjors n'hi ha.

Unió Socialista de Catalunya

Les noves demarcacions comarcals

El Comitè Executiu de la U. S. C. en compliment de l'acord pres en el Congrés d'unificació celebrat darrerament ha resolt adoptar el projecte de demarcacions comarcals que ha estat presentat a la Generalitat de Catalunya per la Ponència de la Divisió Territorial.

Aquesta divisió és la que haurà de servir de base a les nostres Seccions per tal d'estructurar les Federacions respectives.

Les Demarcacions de Catalunya són, doncs, les 28 següents:

- 1. Alt Empordà; 2. Baix Empordà; 3. Gironès; 4. La Selva; 5. Maresma; 6. Vallès Oriental; 7. Barcelonès; 8. Vallès Occidental; 9. Baix Llobregat; 10. Penedès; 11. Conca d'Odena; 12. Baix Francolí; 13. Alt Francolí; 14. Baix Camp Priorat; 15. Baix Ebre; 16. Terra Roja; 17. La Montanya; 18. Osona; 19. Bages; 20. Segarra; 21. Segrià; 22. La Noguera; 23. Bergadà; 24. Cerdanya; 25. Alt Urgell; 26. Pallars Jussà; 27. Pallars Sobirà; 28. Vall d'Aran.

Cada Secció rebrà directament el corresponent comunicació del Comitè Executiu participant-li la Federació a la qual hagi de pertanyer.

Mitings i Conferències

SETEMBRE, 12

Conferència del company Mira a la Secció de Calella.

Tema: «Els partits polítics i la República».

Federació Comarcal de Barcelona

CURSET DE DIVULGACIÓ MUNICIPALISTA

Les lliçons aniran a càrrec del company F. Rosell i Montané, i es regiran pel següent programa:

Dia 14 de setembre: Municipi — Origen i evolució — Finalitats — Importància del municipi com a organisme de govern.

Dia 21 de setembre: Organització municipal — Precedents — Llei municipal i Estatuts — Traspàs dels serveis d'administració local.

Dia 28 de setembre: Organització municipal comparada — Anglaterra — França — Països nòrdics — Estats Units.

Dia 5 d'octubre: Serveis municipals — Diversitat d'obligacions — Contractacions.

Dia 12 d'octubre: Impostos — Taxes — Estudis dels més principals — Pressupostos.

Dia 19 d'octubre: Influència del funcionari en l'administració — Solucions establertes en diversos països.

Les lliçons tindràn lloc al local de la U. S. C. de la Casa del Poble, carrer del Primer de Maig núm. 7, segon pis; a dos quarts de vuit del vespre dels dies assenyalats.

L'aplec socialista de diumenge

Més de 3.000 persones, provinents de 23 pobles de Catalunya, afirmen, a Corcó, llur fe en la triple solidaritat sindical, política i cooperativa

Totes les previsions sobre l'èxit de l'aplec de Corcó foren generosament superades per la realitat. L'acte de diumenge constituí una veritable jornada triomfal pel socialisme a Catalunya. De vint-i-tres pobles, alguns d'ells distants de més d'un centenar de quilòmetres, acudiren a Corcó centenars i centenars de companys per afirmar conjuntament i fraternament llur fe per la causa socialista i llur voluntat de dur-la a terme, per damunt de tots els obstacles. Corcó, Roda, Manlleu, Vic, Torelló, Caldes de Montbui, Súria, Mataró, Barcelona, Montesquiu, Sant Hipòlit de Voltregà, Arenys de Munt, Pineda, Tona, Sitges, Sant Pol de Mar, Badalona, Balenyà, Sant Vicenç dels Horts, Molins de Rei, Granollers, Ripoll i Sant Iscle de Vallalta, enviaren a l'aplec més de tres mil companys, que recorregueren els camins i les viles de Catalunya fent onegar la bandera vermella i llançant al vent les estrofes de «La Internacional».

L'ACTE

A les onze del matí, a l'arribada de la Comitiva formada pels quatre autòboms de Barcelona i el d'Arenys de Munt, la plaça de Corcó bullia d'una gran animació. Tot el poble s'havia abocat al carrer o als balcons per donar la seva benvinguda als expedicionaris. La Cooperativa ofería un bell aspecte de festa, tota guarnida amb les banderes catalana i republicana. Les banderes de les organitzacions assistents estaven reunides al centre de la plaça, en espera de la desfílada que tot seguit s'inicià, cap a les Fonts, bellíssim lloc assenyalat per a la celebració de l'aplec.

A dos quarts de dotze donà començament el miting cooperatiu. Parlà en primer lloc el company Durán, de Sitges, qui trasmeté als reunits la salutació que portava de les organitzacions sindicals i cooperatives de la seva vila i expressà la seva fe en l'acció cooperativa.

Seguidament, el company Ardíaca, assenyalà la gran importància de l'acte pel fet de trobar-s'hi reunides, en comunió d'ideals, les tres forces bàsiques de la classe obrera i expressà la seva convicció que el socialisme català, pel valor que dona a la cooperació, no haurà de conèixer els dies tristos que coneixen altres partits, sinó que ben aviat arribarà a la seva consagració. El company Codina reté un homenatge d'administració al company Ricard Tubau per la gran tasca socialista realitzada per ell al poble de Corcó. El company Coll Creixell reté així mateix un homenatge a l'obra cooperativa de Tubau. Assenyalà la necessitat d'homes com aquest que sent el moviment cooperatiu català. El company Codina pre'n novament la paraula per resumir els discursos i demanar als assistents que perseverin en l'obra cooperativa. Acabat el miting cooperatiu, el company Granier s'adreçà a l'auditori per demanar el seu ajut per a la ràpida creació de «Treball», diari de la U. S. C.

En aquest moment arribà el company Serra i Moret, qui és acollit amb grans aplaudiments pels concurrents.

A la tarda, a les tres, tingué lloc el miting sindical i polític.

A l'estrada dels oradors es veien les banderes vermelles de les delegacions assistents. En primer lloc féu ús de la paraula el diputat company Fronçosa. Parlà de la necessitat que senten avui més que mai les classes treballadores dels ideals i dels procediments marxistes, per tal de lluitar eficaçment amb els progressos de la reacció. Advocà per una dictadura proletària abans de en termes semblants. Gabina Viana, sotmetre's a una dictadura capitalista. Joan Comas, de Mataró, s'expressà per l'Agrupació Femenina Socialista,

exposà la necessitat d'intensificar la campanya laicista entre les dones. Combaté durament els prejudicis relligiosos i oferí a les dones el camí del socialisme per alliberar-se de la servitud de la religió, alhora que del seu mantenidor, la societat burgesa.

Antoni Ollate, secretari administratiu de la U. G. T. de Catalunya, tractà de la divisió de la classe obrera catalana i de les pugnes lamentables i eixorques que la inutilitzen per a cap acció revolucionària. Exposà els principis generals de la U. G. T. i demostrà com són aquests els que d'una manera més enèrgica i més ràpida poden conduir el proletariat a la seva emancipació.

Vila Cuenca, secretari general de la U. G. T., s'ocupà igualment de qüestions sindicals, i propugnà per una estreta solidaritat de les forces econòmiques de la classe obrera catalana.

Ruiz Ponseti, diputat al Parlament català, saludà breument l'Assemblea.

Comorera, diputat igualment socialista, diu que lamenta no poder atendre els precís continuats que li han estat adreçats pels camperols de la plana de Vic, assistents en gran nombre a l'acte, de parlar de la qüestió agrària. La manca de temps li ho impideix, i promet tractar-ne extensament en una conferència especial. Entretant els demana una neta consciència de llur classe i de llurs interessos i de no deixar-se confondre per programes superficials, que no fan més que agreujar el problema.

Anastasi de Gràcia, diputat per Madrid, membre de l'Executiva de la U. G. T. d'Espanya, expressà la seva meravella per la gran força que revela el socialisme a Catalunya en l'acte present. Subratllà el gran valor de l'acció sindical i la necessitat, per tant, que la classe obrera catalana disposi d'una potent organització sindical democràtica que la posi en condicions de llançar-se sense temor a la conquesta de la seva emancipació. Finalment, el diputat Serra Moret parlà de les grans conquestes espirituals que ha de realitzar el socialisme, més importants encara que les econòmiques. Assenyalà el gran valor educatiu, formatiu de la idea socialista, i afirmà que quan aquest hagi fet dels homes éssers dignes, honestos i nobles, és quan el socialisme haurà triomfat per sempre més. Les darreres paraules del company Serra són acollides amb una gran ovació. Igualment foren molt aplaudits els precedents oradors.

Finalment, els assistents cantaren a cor «La Internacional» i es dirigiren al poble de Corcó, on visitaren la Cooperativa. Una gran part d'ells, en els autocars que els havien conduït, es traslladaren, seguidament, a Manlleu, on feren una ràpida visita a la Cooperativa de consum, després de la qual cantaren novament «La Internacional» a la plaça major de la ciutat.

Al Parlament de la República

Un triomf de la U.S.C.

En la sessió del divendres de la setmana darrera, la nostra representació al Parlament de Madrid assolí un triomf que — no cal dir-ho — ha estat silencià i escamotejat, com és costum, per la nostra premsa burgesa.

Es discutia el dictamen de la Comissió de Pressupostos relatiu a les despeses del Tribunal de Garanties. Després de defensar l'Abilio Calderón el seu vot particular, la Comissió el va impugnar i va insistir en el manteniment del dictamen presentat, dictamen que, com s'evidencià per les manifestacions fetes durant el discurs del senyor Calderón, desplaçava a la generalitat dels companys socialistes. Fou en aquell moment que el company Campalans va demanar que el dictamen tornés a la Comissió per nou estudi, allegant que ell no havia rebut la convocatòria. Les concises manifestacions del nostre company varen causar una profunda impressió a la Cambra. El president de la Comissió, però, digué que no podia atendre el prec del company Campalans i la discussió fou ajornada per al dimarts.

Però en la sessió del dimarts rebérem una sorpresa: En posar-se novament a discussió el dictamen i, abans que el nostre company pogués fer ús de la paraula, el President de la Comissió va declarar que es retirava. El dimecres va retornar el dictamen a la Comissió i — segons hem pogut veure per les informacions telegràfiques — en el nou dictamen ha estat recollides les suggestions del nostre company, produint-se en el pressupost una rebaixa considerable. Aquestes coses, que constantment es repeteixen, palesen la insostenible necessitat de disposar d'un òrgan diari en la premsa de Barcelona.

Advertisement for NIALET cigarettes, featuring a portrait of a man and the text 'Paper de fumar amb fulla d'alfalga' and 'NIALET - Tel. 14768 - Para IV, 128/130 - BARCELONA'.